

Darius Kundrotas

Ar galima prarasti
išgelbėjimą?

Ar galima prarasti išgelbėjimą?

Kartą vienam žmogui daviau paskaityti knygelę apie žmogaus išteisinimą, išgelbėjimą ir apie kitus panašius dalykus, kurių esame mokomi Biblijoje. Šioje knygelėje jam užkliuvo idėja, kad įtikėjęs Kristumi žmogus yra išgelbėtas ir jau niekada nebepraras amžinojo gyvenimo. Jis buvo tikras, kad tikintysis gali prarasti amžiną gyvenimą, ir savo žodžiams patvirtinti pateikė keletą Rašto eilučių. Mes pasikeitėme laiškais, savais argumentais, ir paskutiniame savo laiške jis išreiškė savo poziciją: „Ne ir dar kartą ne tokiam mokslui!“. Iš tikrųjų yra krikščionių – nežinau daug jų ar mažai – manančių, kad jie gali prarasti savo išgelbėjimą. Galbūt ir jūs taip galvojat, ir taip pat randate Rašte eilučių, patvirtinančių tokį jūsų įsitikinimą.

Pacituosiu jums kelias eilutes, kuriomis remiasi krikščionys, tvirtindami, kad iš tikrųjų galima prarasti išgelbėjimą. Taip pat jums

pabandysiu įrodyti, kad tos eilutės visai nekalba apie išgelbėto žmogaus pražūtį.

„Na, o kūno darbai yra aiškūs, kurie yra šie: svetimavimas, paleistuvavimas, nešvarumas, gašlumas, stabmeldystė, raganavimas, neapykanta, kivirčiai, rungtyniavimai, rūstybė, vaidai, maištavimai, erekcijos, pavydai, žmogžudystės, girtavimai, orgijos ir panašūs tokie; apie kuriuos aš sakiau iš anksto, kaip ir esu jums sakęs praeityje, kad tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės“. (Gal 5:19-21) Šioje eilutėje parašyta, kad visi, kurie gyvena pagal kūną, nepaveldės Dievo karalystės arba negaus amžino gyvenimo. Jei išgelbėtas žmogus šitaip elgsis, jis praras išgelbėjimą ir amžiną gyvenimą, nes į Dievo karalystę niekas jo nebeileis. Iš tikrųjų, jei aiškintume Bibliją vien paskaitę atskiras eilutes, tada tikrai, kaip šiuo atveju, būtų galima tvirtinti, kad tikintysis gali prarasti išgelbėjimą. Tačiau Bibliją aiškinama ne atskiromis eilutėmis, bet eilučių visuma. Raštas yra tarsi dėlionė, kuria reikia sudėti iš atskirų detalių, kad pamatytume visą paveikslą. Biblijoje yra užrašytas mokslas, tame tarpe ir mokslas apie žmogaus

išgelbėjimą, nuodėmių atleidimą, išteisinimą ir kita. Tik įsisavinus patį mokymą, o ne atskiras eilutes, galima suprasti mokomų dalykų esmę. Dauguma krikščionių daro atvirkščiai – jie pasiima vieną detalę iš visos dėlionės ir tvirtina, kad toje detalėje mato visos dėlionės paveikslą. Būtent todėl jie daro skubotas, nepagrįstas ir klaidingas išvadas.

Apaštalas Paulius parašė Laišką romiečiams, kuriame išdėstė krikščioniško gyvenimo pamatinį mokslą. Neatsitiktinai šis laiškas yra pats pirmas jo parašytų laiškų sąrašas. Šiame savo Laiške Paulius parašė bemaž du skyrius, kuriuose detalčiai moko, kad žmogus yra išteisinamas dovanai, nemokamai, vien pasitikėdamas tuo, ką dėl jo padarė Jėzus Kristus. Bet kuris žmogus, pasitikėjęs tuo, kad Kristus mirė ant kryžiaus ir savo krauju sumokėjo už nuodėmes bei prisikėlė, gauna dovanai nuodėmių atleidimą ir išteisinimą. Tai – Dievo dovana, to mes neužsitarnavome. Antrojo laiško korintiečiams penktame skyriuje parašyta, kad Kristus tapo mūsų nuodėme, idant mes Jame taptume Dievo teisumu. Kitaip sakant, Jis pasiėmė mūsų nuodėmes, o už tai mainais

mums davė Dievo teisumą. Mes nebeturime nė vienos nuodėmės, dėl kurios mus Dievas galėtų kaltinti, nes visos jos pasiliko ten, ant kryžiaus kabančio Jėzaus Kristaus. Visos nuodėmės, kurias mes darome kasdien, nukeliavo ant kryžiaus ir ten pasiliko. Ir ten už jas visas Kristus sumokėjo Savo krauju, už jas Jis patyrė Dievo rūstybę, Dievo bausmę. Taigi visos mūsų nuodėmės mums atleistos. Ir tai dar ne viskas, mes dar gavome Dievo teisumą – esame teisūs Dievo akyse. Ir tai ne mūsų teismus. Įsidėmėkite, tai – Jo teismus. Mes jau nebepakaltinami, visiškai teisūs, tokie kaip pats Dievas. Todėl Paulius rašo Laiško romiečiams aštuntame skyriuje: „Kas kuo nors apkaltins Dievo išrinktuosius? Tai – Dievas, kuris išteisina“.

Dievas jau mūsų niekuo nebekaltina, bet atvirkščiai – išteisina, nes mes turime Jo teisumą. Antrame savo laiške Petras rašo, kad naujame danguje ir naujoje žemėje gyvens teismus, visi turintys Dievo teisumą, tokie, kaip mes. Mes gyvensime naujai sukurtame danguje per amžius, nes turime Dievo teisu-

umą, esame teisūs visiems laikams. Todėl galvoti, kad tikintysis gali prarasti amžiną gyvenimą, būtų priešinga Pauliaus mokymui apie mūsų nuodėmių atleidimą ir išteisinimą. Jei galėtume prarasti tai, ką gavome iš Dievo, tai reikštų, kad mes tai gavome pagal savo nuopelnus. Bet Biblija moko, kad viską gavome iš Dievo dovanai, nemokamai, ir tai turime kaip savo nuosavybę.

Tuomet ką reiškia tokios Laiško galatams eilutės, kad gyvenantys pagal kūną nepaveldės Dievo karalystės? Kaip jau minėjau, tai yra tik visos dėlionės detalė. Reikia ieškoti kitų detalių, kitų Rašto eilučių, papildančių ir paaiškinančių Laiško galatams eilučių prasmę. Panašios į šias Laiško galatams eilutes yra kitos, Laiške korintiečiams. Čia mes ir rasime atsakymą: „Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsigaukite: nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sumoterėję, nei susiteršiantys su savo lyties asmenimis, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės“. (1Kor 6:9-10)

Jei skaitėte šį Pauliaus laišką korintiečiams, manau sutiksit, kad korintiečių bažnyčia gyveno kūniškai. Ir pats Paulius jiems apie tai parašė trečio skyriaus pirmoje eilutėje pavadinęs juos „kūniškais“. Jie tarpusavyje bylinėjosi teismuose, buvo susiskaldę, puikavosi vieni prieš kitus, vieni kitiems pavydėjo, skriaudė ir apgaudinėjo vienas kitą, Viešpaties vakarienės metu nesidalino vieni su kitais maistu, vienas jų net „turėjo savo tėvo žmoną“ ir panašiai. Kitaip tariant, korintiečiai savo elgesiu irgi negali paveldėti Dievo karalystės. Tiesą pasakius, nėra nė vieno krikščionio, kuris savo elgesiu nusipelnų Dievo karalystės. Bet argi taip mes užsitarnausime Dievo karalystę, argi savo elgesiu mes užsidirbsime amžiną gyvenimą? Jei taip, jei tokia logika vadovaujames, tai nebus nė vieno žmogaus Dievo karalystėje. Tačiau savo laiškuose Paulius pateikia kitokį mąstymą. Dar kartą pažiūrėkim į šią eilutę, kur parašyta: „Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės?“

Atidžiai pažvelkite į šią eilutę, nes joje tiksliai yra pasakyta, kas konkrečiai ne-

paveldės Dievo karalystės. Jos nepaveldės NETEISIEJI. Dievo karalystėje nebus neteisųjų. O kas tie neteisieji? Ar tai visi žmonės, ar tik dalis žmonių? Neteisieji – tai tie, kurie turi tik savo teisumą, bet neturi Dievo teisumo. Bet yra juk ir teisieji, ar ne taip? O kas jie tokie? Tai – išteisintieji, turintieji Dievo teisumą. Visi, kurie pasitikėjo dėl jų atlikta Kristaus auka ant kryžiaus ir Jo prisikėlimu, dovanai gavo nuodėmių atleidimą ir Dievo teisumą. Žemėje yra tik dvi žmonių grupės: vieni yra teisieji, kiti – neteisieji. Ir tik viena grupė paveldės Dievo karalystę. Jei neteisieji nepaveldės Dievo karalystės, tai teisieji ją paveldės. Naujame danguje ir žemėje „gyvens teisumas“, kaip rašo Petras. Jei jūs pasitikėjote tuo, ką dėl jūsų padarė Kristus ant kryžiaus ir prisikėlė, tai jūs irgi gavote Dievo teisumą ir esate teisus. Todėl jūs paveldėsite Dievo karalystę ir amžinai gyvensite naujame danguje su Viešpačiu. Korintiečiai irgi yra teisieji, dovanai gavę Dievo teisumą, jie irgi paveldės Dievo karalystę. Jiems Paulius toliau rašo: „O tokie (nuodėmingai gyvenantys) buvote kai kurie iš jūsų; bet jūs nuplauti, bet jūs pašvęs-

ti, bet jūs išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“. Paulius rašo, kad jūs „tokie buvote“ – nuodėmingi, bet dabar jau tokie nebesate. Dabar jūs „išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“. Mes turime naują tapatybę, jau esame nebe pasauliečiai nusidėjėliai, bet teisieji. Dievas atpažįsta mus jau ne kaip nuodėmes darančius nusidėjėlius, paleistuvius, stambeldžius, svetimautojus, vagis, girtuoklius, keikūnus ar godžius, o kaip teisiuosius. Jis pats mus tokius padarė ir kitaip jau mūsų nebevadina – įsidėmėkite tai visiems laikams. Mes esame Dievo teisieji ne pagal tai, kaip mes elgiamės ir mąstome savo kasdienybėje, bet todėl, kad turime naują, Dievo mums suteiktą tapatybę.

Taigi visi pasaulyje gyvenantys neteisieji, kurie yra „paleistuviai, stambeldžiai, svetimautojai, sumoterėję, susiteršiantys su savo lyties asmenimis, vagys, godūs, girtuokliai, keikūnai, plėšikai“ nepaveldės Dievo karalystės. Bet mes, teisieji, ją paveldėsime.

Būtų galima ir užbaigti šią temą, nes Raštas aiškiai nubrėžia liniją tarp neteisiųjų

ir teisiųjų, tarp tų, kurie nepaveldės karalystės, ir tarp tų, kurie ją paveldės. Tačiau noriu pateikti dar vieną panašią eilutę, kurią cituoja žmonės, tvirtindami, kad galima prarasti amžiną gyvenimą.

„Nes žinokite tai, kad joks paleistuvius nei nešvarus, nei godus, kuris yra stambeldys, neturi jokio paveldo Kristaus ir Dievo karalystėje. Niekas teneapgauna jūsų tuščiais žodžiais; nes dėl šitų dalykų Dievo rūstybė ateina ant neklusnumo vaikų“. (Ef 5:5-6)

Parašyta, kad Dievo rūstybė ateina ant „neklusnumo vaikų“. Vėlgi – ta pati situacija, kaip ir anksčiau nagrinėtose Laiško korintiečiams eilutėse apie „neteisiuosius“. Kas tie „neklusnumo vaikai“ ant kurių „ateina Dievo rūstybė“? Apie juos Paulius parašė to paties Laiško efeziečiams antrame skyriuje, kad tai mes anksčiau buvome „neklusnumo vaikai“ ir „rūstybės vaikai“. Jis savo laiške rašo, kad tokie mes buvome, kol dar buvome neišgelbėti. Tačiau po to, kai Dievas mus išgelbėjo, Jis mūsų nebevadina „neklusnumo ir rūstybės vaikais“. Toliau parašyta, ką Dievas su mumis

padarė: „Bet Dievas, kuris turtingas gailingumu, dėl savo didžios meilės, kuria mus pamilo, būtent kai mes buvome mirę nuodėmėse, atgaivino mus kartu su Kristumi (jūs esate išgelbėti malone) ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje“. (Ef 2:4-6)

Mes jau „atgaivinti su Kristumi“, „išgelbėti malone“, „prikelti ir pasodinti dangaus vietose Kristuje Jėzuje“. Mes jau nebe „neklusnumo vaikai“ ant kurių ateina Dievo rūstybė. To paties Laiško efeziečiams pirmame skyriuje parašyta, kad mes esame „priimtini Mylimajame“. Mes esame Dievo mylimajame Sūnuje, priimtini Tėvui kartu su Jo Sūnumi. Dievas mus mato ne kaip „neklusnumo ir rūstybės vaikus“, bet kaip savo paties Sūnų Jėzų Kristų. Įsidėmėkite – ne savo nuopelnais, ne savo tarnyste esame priimtini Dievui, bet todėl, kad esame Mylimajame, Jis mus tokius padarė Kristuje. Tai – Dievo malonė, tai Jo dovana mums, kaip ir nuodėmių atleidimas, teisumas, išgelbėjimas ir visa kita, ką turime būdami Kristuje.

Kad nebūtų tai tik mano asmeninė nuomonė, štai Pauliaus užrašyti Dievo žodžiai: „Ką tuomet į tai pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas gali būti prieš mus? Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, kaipgi Jis ir visko mums nedovanotų kartu su Juo?“ (Rom 8:31-32)

Dievas mums, i tikėjusiems Kristumi, dovanojo viską, ką Jis turi. Tame pačiame Laiško romiečiams skyriuje parašyta, kad mes esame „Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi“. Ką turi Dievas, tą turime ir mes. Jis mums visa tai padovanojo kartu su Jėzumi Kristumi. Tai bent palaiminimai!

Visa tai, ką mes gavome iš Dievo dovanai, dar yra ir užantspauduota Dievo antspaudu. Laiško efeziečiams pirmame skyriuje parašyta: „Kuriuo ir jūs i tikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūs išgelbėjimo evangeliją; juo i tikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“. (Ef 1:13-14)

Visi, įtikėję Kristaus auka už nuodėmes ir prisikėlimu, yra užantspauduoti Šventąja Dvasia. Tai Dievas padarė iš karto, kai tik mes įtikėjome Kristumi. Jis ne tik atleido mūsų nuodėmes, mus išgelbėjo ir išteisino, bet dar ir užantspaudavo. Parašyta, kad šis Dvasios antspaudas yra „mūsų paveldo užstatas“, tai yra, garantas, kad gausime paveldą. Dvasia mums garantuoja ir mus užtikrina, kad gausime paveldą. Tai reiškia, kad neturi reikšmės, kaip nugyvensime savo krikščionišką gyvenimą, vis tiek gausime paveldą. Juk Dvasia buvome užantspauduoti ir gavome paveldo garantą dar net nepradėję krikščioniško gyvenimo, dar nepadarę nei gero, nei blogo. Dievas mus užantspaudavo ne atsižvelgdamas ar mes po to darysime gerus darbus, bet padarė tai iš anksto, ne už mūsų nuopelnus. Mūsų amžiną saugumą Kristuje garantuoja ne mūsų tarnavimas Dievui ir geri darbai, bet antspaudas Šventąja Dvasia. Dievas užantspaudavo mūsų amžiną saugumą!

Mums belieka daryti tik tai, ką mums rašo apaštalas Paulius: „Nuolat dėjuokitės Viešpatyje, ir vėl sakau: dėjuokitės [...] visame

kame dėkokite“. Kai esi gavęs amžiną gyvenimą, paveldą kartu su Kristumi dovanai, ir visa tai yra užantspauduota, tai nieko kito ir nebelineka daryti, kaip tik Jam už tai dėkoti ir tuo dėliaugtis. Jei amžiną gyvenimą ar išgelbėjimą galėtume prarasti, tai nelabai ir būtų dėl ko dėliaugtis ar už ką dėkoti.

Dovana ir atlygis

Žmonės, kurie tvirtina, kad galima prarasti išgelbėjimą, dažnai aiškina tokią savo poziciją, sakydami: „Jei amžiną gyvenimą gauni dovanai, nepriklausomai nuo savo darbų, tai vadinasi gali gyventi nuodėmingai, nes vis tiek turi amžiną gyvenimą“. Arba jie sako: „Aš gyvenu dorai, tarnauju Dievui, o va kitas gyvena kaip nori, tai negi mes gausime tą patį?“ Visų pirma, įtikėję Kristumi, mes gavome nuodėmių atleidimą, amžiną gyvenimą, ir esame išteisinti dovanai nepriklausomai nuo to, kaip mes po to gyvensime, ar tarnausime Dievui, ar gyvensime nuodėmei. Kadangi vis-

ką gavome iš Dievo ne savo darbų dėka, bet Kristaus kryžiaus aukos nuopelnais. Tačiau, kai jau esame išgelbėti, išteisinti ir turime amžiną gyvenimą, mes jau esame Dievo vaikai, jau esame teisumo tarnai, pašaukti geriems, Dievo numatytiems, darbams. Pirmojo laiško korintiečiams trečiame skyriuje Paulius rašo, kad jis padėjo pamatą, o visi kiti ant jo toliau stato. Mums yra padėtas krikščioniško gyvenimo pamatas, mokymas, kuriuo turime vadovautis. Pagal tai, kaip mes statome ant Pauliaus padėto pamato, bus ištirti mūsų darbai ir bus nuspręsta, ar mes gausime atlygį, ar ne. Kiekvienas iš mūsų bus įvertintas tam tikru atlygiu už atliktą tarnystę. Todėl tas, kuris iš širdies tarnaus Dievui, gaus visai kitokį atlygį nei tas, kuris gyvens savo malonumui. Tačiau amžinasis gyvenimas, išgelbėjimas ir išteisinimas – tai ne atlygis už mūsų darbus, o Dievo dovana mums. Amžino gyvenimo ir teisumo dovaną mes jau turime visi iki vieno, jei pasitikėjome Kristaus už mus atliktu darbu ant kryžiaus. Tačiau atlygį už tarnavimą Dievui mes dar tik gausime ateityje, kai būsime prikelti ir pagauti

į debesį sustikti su Viešpačiu ore. Atlygis ir dovana skiriasi vienas nuo kito savo prigimtimi. Atlygis – tai užmokestis už darbus, o dovana – nepelnytai, nemokamai gautas dalykas. Dauguma krikščionių neišsiaiškina viso reikalo iki galo ir painioja tuos du dalykus, neatskirdami mums dovanoto amžino gyvenimo nuo atlygio už tarnystę Dievui.

Iskiepytas ir iškirstas

Laiško romiečiams vienuoliktame skyriuje skaitome apie alyvmedį, iš kurio yra vienos šakos iškirstos, o kitos iskiepytos. Šios eilutės man visada neduodavo ramybės. Rodos, Paulius prieš tai parašė trečiame, ketvirtame ir penktame skyriuose, kad įtikėjęs Kristumi žmogus yra išteisinamas dovanai, ne dėl savo darbų. Aštuntame skyriuje skaitome, kad Dievas yra už mus, niekas nebegali mūsų pasmerkti, ir Jis viską mums padovanojo kartu su Savo Sūnumi. Tai kodėl vienuoliktame skyriuje mes skaitome, kad Dievas iskiepytąjį

gali vėl iškirsti iš alyvmedžio? Jeigu esu išteisingas dovanai, ir Dievas man viską dovanuoja kartu su Kristumi, tai kaip įmanoma visa tai prarasti? Gaunasi neaiški dviprasmybė, tarsi Dievas pats sau prieštarautų ir nebūtų tikras Savo sprendimais.

Iš tikrųjų viskas yra kitaip, ir nėra taip sudėtinga, kaip atrodo. Aš matydavau tose eilutėse dviprasmybę todėl, kad nesuprasdavau to alyvmedžio reikšmės, o viską aiškinau atskiromis eilutėmis, neatsižvelgdamas į viso vienuolikto skyriaus kontekstą. Su ta pačia problema susiduria ir dauguma krikščionių. Vienuoliktame skyriuje kalbama apie Izraelio tautos griuvimą ir pagonių sutaikinimą, o ne apie atskiro individo išgelbėjimą. Vienuoliktose šio skyriaus eilutėse parašyta, kad griuvus Izraelio tautai, išgelbėjimas atėjo pagonims. Izraelio griuvimas – tai jo iškirtimas, o išgelbėjimas pagonims – jų iškiepimas. Prieš Izraelio griuvimą pagonys neturėjo galimybių, kaip parašyta Laiške efeziečiams: „anuo laiku jūs (pagonys) buvote be Kristaus [...], neturintys vilties ir be Dievo pasaulyje“.

„Anuo laiku“ Dievas buvo Izraelio tautos Dievas, o pagonys neturėjo vilčių, nes dar nebuvo iškiepyti. Kai Jėzus buvo atėjęs į žemę, Jis sakė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“, nes „anuo laiku“ pagonys „buvo be Kristaus“. Tose keturiuose Evangelijose nėra „geros žinios“ pagonims, nes Jėzus tą žinią atnešė ir skelbė „pražuvusioms Izraelio namų avims“ (nors nemažai krikščionių to nemato). Tačiau nupuolus Izraelio tautai, visame pasaulyje įvyko didžiulis pasikeitimas – Dievas sutaikė su Savimi pasaulį (2Kor 5:19). Kitaip sakant, Dievas atvėrė pagonims Savo duris, juos iškiepijo, kad jie galėtų ateiti pas Dievą, kuris jau nebe Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, o visų, visiems prieinamas Dievas. Sutaikęs su Savimi pasaulį, Dievas išgelbėjo Paulių ir davė jam žinią, kad praneštų visiems, jog pagonys turi priėjimą prie Dievo per Malonės evangeliją. Šią Evangeliją pagonims užrašė pagonių apaštalas Paulius savo laiškuose. Būtent tai Paulius ir nori pasakyti vienuoliktame skyriuje.

Izraelio tauta – tai tos iš alyvmedžio

nulaužtos šakos, o viso pasaulio pagonys – į tą alyvmedį iškiepytos šakos. Dievas atmetė Izraelio tautą, o pasaulį sutaikė su Savimi, kaip parašyta penkioliktoje eilutėje. Tačiau tokia Dievo tvarka ilgai nesitęs, nes viena gražią dieną Jis iškirs pagonis iš alyvmedžio, ir vėl iškiepys Izraelio tautą. Kitais žodžiais tariant, šis Malonės evangelijos skelbimo laikotarpis kažkada užsibaigs, nes Dievas vėl taps Izraelio tautos Dievas ir atneš jai žadėtus dalykus. Tame pačiame skyriuje Paulius apie tai rašo: „Nes nenoriu broliai, kad būtumėte nežinantys šios paslapties, idant nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; kad Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma. Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: 'Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai nuimsiu jų nuodėmes'“.

Šiuo metu, kol Dievas duoda išgelbėjimą pagonims, Izraelio tauta yra akla. Bet šis pagonims palankus laikotarpis turi pabaigą. Jis užsibaigs tada, kai Dievas nuspręs, kad jau

laikas išvaduoti Izraelio tautą ir su ja sudaryti naują sandorą. Senojo Testamento pranašai rašė apie naują Dievo sandorą su Izraeliu, nuodėmių atleidimą ir amžiną karalystę pažado šalyje. Dievas nepamiršo Izraelio tautos ir jos neiškeitė, kaip mano kai kurie krikščionys. Jis sugrįš į žemę ir duos Izraelio tautai viską, ką jiems pažadėjo Senajame Testamente. Apie tai ir rašoma Laiško romiečiams vienuoliktame skyriuje.

Taigi Laiško romiečiams vienuoliktame skyriuje nekalbama apie tai, kad išgelbėtas žmogus gali būti iškirstas iš Kristaus. Čia kalbama apie tai, kad Dievas iš alyvmedžio iškirto Izraelį ir iškiepijo pagonis, t.y. jiems atėjo išgelbėjimas, bet ateis toks laikas, kai Dievas iškirs pagonis ir vėl iškiepys Izraelį į jų pačių alyvmedį, kad ištesėtų jiems duotus pažadus.

Kas išters iki galo – bus išgelbėtas

Dar reikėtų paminėti ir tai, kas parašyta keturiose Evangelijose, kur Jėzus kalbėjo mokiniamis: „Kas išters iki galo, bus išgelbėtas“. Nors čia nekalbama apie išgelbėjimo praradimą, bet visgi rašoma, kad reikia išverti iki galo, reikia užsitarnauti išgelbėjimą. Jėzus savo mokiniams kalbėjo apie suspaudimo laikotarpį, kai žemėje bus Antikristas, apie tai, kokius sunkumus jie turės išverti.

Nesigilinkime dabar į tuos dalykus, nes apie tai parašyta Danieliaus knygoje, Apreiškime Jonui, Pirmame Jono laiške ir kitur. Tačiau į vieną labai svarbų dalyką visgi reikėtų atkreipti dėmesį. Būtų didžiausias nusikaltimas nekreipti dėmesio į štai tokius Jėzaus pasakytus žodžius: „Aš esu siųstas tik pas prazvusias Izraelio namų avis“. Šitie keli Jėzaus pasakyti žodžiai turėtų nugriauti daugelio krikščionių bažnyčių tradicinį mokymą. Dau-

gumoje bažnyčių mokoma, kad Jėzaus mokymas ir visi Jo paliepimai yra skirti mums. Bet argi šitaip pasakė Jėzus? Jei aš teisingai lietuviškai suprantu, tai aš skaitau Jo pasakytus žodžius, kad Jis nebuvo atėjęs pas mus, o vien tik pas Izraelio tautą. Mes skaitome beveik dviejų tūkstantmečių senumo istoriją, kurioje užrašytas Jėzaus mokymas, Jo išakymai, paliepimai ir visa kita, kas ten užrašyta. Tose keturiose Evangelijose mes skaitome apie tai, kaip prieš beveik du tūkstantmečius Jėzus atėjo pas Izraelio tautą, kaip buvo žydams pranašauta Senajame Testamente. Ir tuo pačiu skaitome, kaip tas pats jiems išpranašautas Jėzus mokė Izraelio tautą, davė jiems išakymus ir paliepimus, kaip jie turės gyventi ir ką jie turės skelbti bei daryti po Jėzaus išėjimo pas Tėvą. Taip pat tiems patiems žydams Jėzus kalbėjo apie suspaudimo laikotarpį, ką jie turės tuo metu daryti, ir kaip jie turės išverti iki galo, kad būtų išgelbėti. Beje, Jėzus jiems kalbėjo apie suspaudimo laikotarpį, duodamas jiems nuorodą į Senąjį Testamentą, į Danieliaus pranašystę. Kaip manote, ką tas suspaudimo laikotarpis ir ištvėrimas iki galo turi bendra su

jumis, jei Jėzus apie tai kalbėjo Izraelio tautai? Su jums tai neturi nieko bendro. Jėzus buvo atėjęs vien pas Izraelio tautą. O tiems, kas teisingai supranta Jėzaus pasakytus žodžius, kad Jis buvo atėjęs vien pas Izraelio tautą, Biblija tampa labai suprantama knyga.

Tas pats ir su Laišku hebrajams, kur kalbama apie ištvėrimą iki galo. Čia taip pat būtina atkreipti dėmesį į paties Laiško pavadinimą – „hebrajams“. Dauguma net nesigilina į laiško turinį, o tik išsirenka sau patinkamas eilutes, norėdami įrodyti savo tradicinį mokymą. Šis laiškas parašytas tautai, kuri Senojo Testamento laikais turėjo aukščiausius kunigus, kartą per metus atliekančius sutaikinimą už nuodėmes. Šis laiškas parašytas tautai, kuri Senojo Testamento laikais perėjo Raudonąją jūrą, bet neįėjo į pažadėtą šalį, į poilsį, dėl netikėjimo. Šis laiškas parašytas tautai, su kuria per Mozę buvo sudaryta sandora, kurią jie sulaužė. Šis laiškas parašytas tautai, kuri Senojo Testamento laikais aukodavo gyvulių kraują už savo nuodėmes. Kas tai per tauta, kuri Senojo Testamento laikais

visa tai turėjo? Tai Izraelio tauta, hebrajai. Šiame laiške jiems parašyta, kad visa tai, ką jie turėjo Senojo Testamento laikais ir prarado dėl netikėjimo, visus tuos dalykus jiems pakeis geresniais. Jie gavo tobulą aukščiausiąjį kunigą Jėzų Kristų, niekada nemirštantį, paaukojusį Savo kraują vieną kartą ir visiems laikams už visas nuodėmes. Gyvulių kraujo aukoti nebėra prasmės ir kasmet atlikinėti sutaikinimo už nuodėmes irgi nebereiks. Jie įeis į jiems pažadėtą poilsį ir su jais bus sudaryta Nauja sandora, ne tokia, kurią jie sulaužė praeityje. Jei skaitydami šį Laišką atkreipsite dėmesį į tuos dalykus, tai tikrai nesakysite, kad jis parašytas visiems žmonėms. Taigi šis laiškas moko apie ištvėrimą iki galo ne bet ką, o hebrajų tautą.

Biblija nėra dvasinių eilučių rinkinys, iš kurių mes galime laisvai sau pasirinkti tai, kas mums patinka. Kai žmonės pradėjo viską „sudvasinti“, viską subendrinti ir pasirinkti tai, kas jiems patinka, tuomet ir atsirado įvairių pakraipų bažnyčios, iki šių dienų besilaukiančios tų pačių kažkieno paliktų tradicijų.

Biblija tose bažnyčiose skaitoma ir mokoma ne pažodžiui, o perkeltine, „sudvasinta“ prasme, kur nebelieka Izraelio tautos, o atsiranda „dvasinis Izraelis“, kur Dievas kalba ne per Raštą, o per vidinius balsus ir įvairius ženklus. To niekada neatsitiktų, jei krikščionys aiškintų Bibliją ne žmogaus filosofija, o priimtų Bibliją pažodžiui ir tikėtų joje užrašytais žodžiais.